Cofinanțat de Uniunea Europeană

SAVE School Anti-Violence Ecosystem

program coordonat de World Vision ROMÂNIA

Pachet informativ pentru părinți și aparținători legali

Proiectul *Siguraţă şi Respect în Şcoală* este implementat de Asociația MERGI ÎNAINTE, în cadrul Programului SAVE („School Anti-Violene Ecosystem") coordonat de Fundația World Vision România și cofinanțat de Uniunea Europeană. Durata proiectului: 18 luni

De ce este importantă prevenirea violenței în școli?

Violența în școli nu-i doar o problemă trecătoare, ci un adevărat tsunami pentru sănătatea emoțională și dezvoltarea celor mici. Cei care se întâlnesc cu violența, fie că-s protagoniști sau spectatori, pot ajunge să aibă anxietăți, să evite școala cu talentul unui ninja, să aibă note mai scăzute și să devină niște pustnici sociali.

Să stopăm violența nu este doar treaba școlii. Familia e ca un dirijor care dă tonul valorilor și reacțiilor copilului la necazuri. Un puști crescut cu empatie, vorbire sănătoasă și spirit de echipă va fi mai puțin tentat să devină Bruce Lee la recreație și va fi un maestru zen în rezolvarea conflictelor.

Tipuri de violență și efectele asupra copiilor

Există multiple forme de violență, fiecare având un impact diferit asupra copiilor:

Violența fizică: Lovituri, împingeri și agresiuni care generează frică, provoacă răni și determină retragerea.

Violența verbală: Jigniri, insulte și porecle care influențează imaginea de sine și relațiile sociale.

Violența emoțională: Umilire, intimidare și excludere care conduc la anxietate și depresie.

Violența cibernetică: Răspândirea de conținut umilitor online, amplificând riscul de izolare și afectare emoțională.

Copiii nu știu întotdeauna cum să se apere sau să discute despre ceea ce li se întâmplă. De aceea, este esențial ca adulții să recunoască semnele violenței și să intervină rapid și eficient.

Semne că un copil este afectat de violență

Părinții pot observa unele semne care indică posibile experiențe negative ale copilului la școală:

- Își schimbă brusc comportamentul (devine iritat, tăcut, agresiv sau agitat).
- Evită să meargă la școală sau cere frecvent să lipsească.
- Se plânge de dureri fizice fără o cauză medicală clară.
- Își pierde interesul pentru activități care înainte îi plăceau.
- Este mai retras, refuză să vorbească despre colegi sau profesori.

Aceste comportamente trebuie tratate cu seriozitate.

Un dialog calm, fără judecată, poate deschide calea către identificarea unei probleme reale.

Cum sprijinim copilul în gestionarea emoțiilor și conflictelor?

- **Încurajați exprimarea emoțiilor:**

„Ești supărat? Spune-mi de ce.”

- **Discutați după conflicte:**

„Ce s-a întâmplat, cum a reacționat, ce ar putea face diferit.”

- **Lăudați comportamentele pozitive:**

„M-a bucurat că ai discutat calm cu colegul.”

- **Arătați empatie:**

„Știu că a fost greu, și eu aș fi fost trist în locul tău.”

Exersați împreună soluții pașnice pentru conflicte (ex. negociere, ascultare activă).

Rolul familiei în prevenirea violenței

Familia este primul loc unde copilul învață despre limite, drepturi, responsabilități și respect. Atmosfera din casă influențează profund felul în care copilul se raportează la ceilalți.

Părinții pot preveni comportamentele violente prin:

✓ Stabilirea unor reguli clare privind limbajul și comportamentul acceptabil.
✓ Petrecerea timpului de calitate cu copilul.
✓ Interes față de viața școlară (întrebări zilnice, participarea la ședințe).
✓ Modelarea unui comportament pozitiv și respectuos între membrii familiei.

Ce trebuie să facă un părinte dacă află că propriul copil e agresor?

✓ Discutați deschis: întrebați copilul ce a determinat comportamentul.
✓ Colaborați cu profesorii, consilierul școlar și psihologul pentru sprijin.
✓ Stabiliți consecințe clare și echitabile.
✓ Căutați ajutor specializat dacă comportamentul se repetă.

Este dificil de acceptat, dar extrem de important de recunoscut. Nu judecați, ci înțelegeți cauza: copiii care folosesc violența exprimă adesea o nevoie nerezolvată sau o problemă emoțională.

Mesaje-cheie pentru părinți

! Fii atent la ce simte copilul, nu doar la ce spune.

! Fii implicat în viața lui socială și școlară.

! Încurajează-ți copilul să vorbească despre orice îl deranjează.

! Spune-i clar: „Orice formă de violență este inacceptabilă.”

! Sprijină-l să construiască relații bazate pe respect, empatie și încredere.

La cine apelăm în caz de violență școlară ?

Este esențial ca părinții să nu se simtă singuri atunci când descoperă sau suspectează un caz de violență.

Există mai mulți actori instituționali care pot interveni:

Dirigintele sau învățătorul:

Este primul punct de contact. Discuțiile deschise pot clarifica multe situații. Aceștia cunosc dinamica clasei și pot observa comportamente greu de identificat acasă.

Conducerea școlii:

Dacă problema persistă sau dacă situația implică personal didactic, este necesară informarea directorului sau directorului adjunct. În multe cazuri, aceștia pot media sau activa proceduri de intervenție.

Consilierul școlar:

Poate lucra cu copilul în ședințe individuale sau cu întregul colectiv pentru a preveni și gestiona conflictele. Consilierea psihologică este gratuită și confidențială.

DGASPC – Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului:

În cazurile grave (abuz, neglijare, violență severă), DGASPC poate interveni prin asistenți sociali și psihologi. Părinții pot depune sesizări scrise sau telefonice.

Numărul Național 119:

Este linia de urgență pentru copii. Poate fi apelat gratuit, 24/7, din orice rețea. Apelanții primesc consiliere, iar dacă este necesar, cazul este direcționat spre autoritățile competente.

Poliția:

Dacă violența are caracter penal (vătămare corporală, amenințări, hărțuire), părinții pot sesiza autoritățile. Este important ca orice faptă să fie documentată (fotografii, martori, mărturii scrise).

Important!

NU așteptați ca lucrurile să se rezolve de la sine. Intervenția rapidă poate preveni agravarea unei situații și poate ajuta copilul să se simtă în siguranță din nou.

Finanțat de Uniunea Europeană. Punctele de vedere și opiniile exprimate aparțin, însă, exclusiv autorului (autorilor) și nu reflectă neapărat punctele de vedere și opiniile Uniunii Europene sau ale Fundației World Vision România. Nici Uniunea Europeană și nici Fundația World Vision România nu pot fi considerate răspunzătoare pentru acestea.